

Full diocesà

31 de desembre del 2017

p4 – Missatge important del Congrés Episcopus

p2 i p6 – 2018: festes mòbils i intencions del Papa

La Reina de la Pau

Demà, 1 de gener, comença un nou any i és la Jornada Mundial de la Pau, en què preguem per la pau en el món, en l'Església, en el nostre país i en les nostres famílies. El missatge del Sant Pare d'enguany ens convida a mirar i a pregar per la realitat dels migrants i refugiats.

Ara fa cent anys, Benet XV, com a agraïment pel final de la I Guerra Mundial, va encarregar a l'escultor romà Guido Galli que realitzés l'estàtua de Maria, Reina de la Pau, que avui es pot admirar a la basílica de Santa Maria la Major de Roma.

La Mare de Déu està col·locada sobre un tron de marbre policromat. Els ulls de la Verge miren cap avall, el seu esguard és trist i sever. Ella alça la mà esquerra cap amunt i sembla dir: «Prou! Ja mai més la guerra!»

La mà dreta sosté dolçament el Nen Jesús, que està dempeus. Ell espera un senyal de la Mare per a deixar caure una ram d'olivera que té a la petita mà dreta. Al peu del tron un colom amb les ales desplegadas observa aquest ram d'olivera, preparat per a emprendre el vol. A la base del tron, roses i lliris indiquen els fruits de la bellesa i renovació que només la pau divina pot donar.

Contemplant la imatge de Maria, Reina de la Pau, des de dins del cor, unim-nos al crit de tota la humanitat, implorant: Maria, Reina de la Pau, pregueu per nosaltres!

«Era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor»

Sagrada família / Cicle B

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa. Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tinguis pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats.

(3,3-7.14-17a)

Salm responsorial

Feliços els fidels del Senyor, que viuen seguint els seus camins (Salm127)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això esti-

meu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroní en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts. Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruïu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu, el Pare, una acció de gràcies. Dones, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

(3,12-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. I quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

(2,22-40)

Festes mòbils de l'any 2018

- Dimecres de Cendra: 14 de febrer
- Diumenge de Rams: 25 de març
- Pasqua de Resurrecció: 1 d'abril
- Ascensió del Senyor: 10 de maig
- Pasqua de Pentecosta: 20 de maig
- Corpus Christi: 3 de juny
- El Sagrat Cor de Jesús: 8 de juny
- L'Immaculat Cor de Maria: 9 de juny
- Primer diumenge d'Advent: 2 de desembre

«Si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho»

Com una sola família

Jean Hakolimana, prev.

Les lectures d'aquest diumenge dibuixen un mateix pla de salvació que es va desplegant, d'una generació a l'altra, de manera contínua i ininterrompuda. Així, des de la fe, contemplem la humanitat com una sola família el destí de la qual es juga per acumulació i no pas per segregació. El salm ho recalca amb aquestes paraules: *Recorda sempre l'aliança, la promesa feta per milers de generacions*. Segons la visió creient, hi ha una dimensió implícita, que és el del pla de Déu que acompanya la nostra història. Ambdues dimensions avancen en paral·lel des de sempre. Tanmateix, es donen moments puntuals en què es toquen; llavors el pla de Déu fa irrupció en el nostre temps de manera evident i perceptible. La Bíblia és un relat continu d'alguns d'aquests moments, des de la creació del món (inici del temps i de l'espai) fins a Jesucrist.

Tanmateix, la vinguda de Jesucrist té una nota diferent. En Jesucrist, els dos plans, el de Déu i el de la història, no es toquen de manera puntual, sinó permanent i definitiva. Per això des dels primers cristians fins a nosaltres confessem viure els últims temps, i així és. Aquí podem situar la força i el sentit de la confessió de Simeó: *Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau... Els meus ulls han vist el Salvador*. És la confessió d'algú que acaba de copsar el sentit profund de la història. Els cristians no sempre donem a la nostra confessió la transcendència que es mereix. Quan confessem la resurrecció i la vida eterna, en el fons estem afirmant que vivim la vida des d'una perspectiva radicalment diferent. Tant de bo tinguem la plena consciència que és així.

La imatge

Josep i Maria aconsegueixen el precepte i presenten l'Infant Jesús al temple. El Fill ha nascut per salvar dels pecats el seu poble, com havia anunciat l'àngel a Josep.

Simeó i Anna viuen de l'esperança en el Déu que salva: esperen el Salvador. Els arriba en forma d'Infant i el mostren joiosos a tothom. Tots canten agraïts la benvolença divina; ja ens podem morir, diuen.

Presentació de Jesús al temple (1432-34).
Jaume Ferrer II

Lit. hores: Setmana I

1 dilluns

—Santa Maria, Mare de Déu

Nombres 6,22-27 / Salm 66 /
Gàlates 4,4-7 / Lluc 2,16-21

2 dimarts

—Sant Basili el Gran, bisbe i doctor
(c.329-†379)

—Sant Gregori Nazianzè, bisbe i doctor. (c.329-†c.390)

1 Joan 2,22-28 / Salm 97 /
Joan 1,19-28

3 dimecres

—El Santíssim Nom de Jesús

—Santa Genoveva, verge (ss.III-IV)

—Sant Daniel màrtir (†168)

1 Joan 2,29-3,6 / Salm 97 /
Joan 1,29-34

4 dijous

—Beata Àngela de Foligno (†1309)

—Sant Rigobert, bisbe (†749)

—Sant Eugeni, màrtir

1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

5 divendres

—Sant Telèsfor (†136)

—Sant Simeó, monjo (ss.IV-V)

—Santa Emilian, verge (s.VI)

1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

6 dissabte

—Epifania del Senyor. Sants Gaspar, Melcior i Baltasar

Is 60,1-6 / Salm 71 / Ef 3,2-3a.5-6 /
Mateu 2,1-12

7 El Baptisme del Senyor / Cicle B

—Sant Ramon de Penyafort, prevere

Is 42,1-4. 6-7 / Salm 28 / Fets
10,34-38 / Marc 1,7-11

Mons. Carlos Moreira Azevedo: la fe com a valor cultural

Síntesi de la conferència dins el Congrés Internacional Episcopos (I)

El Museu Episcopal de Vic va acollir una de les conferències més esperades del Congrés Internacional Episcopos, «La fe com a valor cultural», pronunciada per Mons. Carlos Moreira Azevedo, delegat del Consell Pontifici de la Cultura. Una xerrada clarivident i rigosa, suggerent i motivadora, que mereix ser llegida íntegrament. En transmetem unes pinzellades. La constitució *Gaudium et spes* (1965), que posa les bases per a una presència decisiva dels cristians en el procés cultural del moment, fou el fil conductor de la ponència.

Segons el document conciliar, la persona assoleix la plenitud humana a través de la cultura, pròpia de tot grup humà. La cultura comporta necessàriament un aspecte històric i social, i en aquest sentit es parla d'una pluralitat de cultures

(núm. 53). És necessària una cultura que promogui la dignitat humana, educar per a la contemplació, per a la personalitat, per a la religiositat. Dintre els límits del bé comú, la cultura ha de ser lliure i respectada. Ciència i fe constitueixen dos ordres de coneixement. La cultura no ha d'estar posada al servei del poder polític o econòmic (núm. 59).

Els cristians hem d'afavorir l'accés de tots els ciutadans a la cultura, amb consciència del dret i el deure d'educar-se a si mateix (núm. 60). Juntament amb el dret a la cultura hi ha el deure de cultivar-se, eliminant les condicions socials que creen obstacles. La missió específica de la família i de la societat és l'educació per a una cultura integral (núm. 61), a través dels mitjans de comunicació i l'ús del temps lliure. Aquest deure ha de ser usat en estudis, viatges, esport, que permetin promoure el coneixement i la fraternitat entre les persones. Els fidels hem de viure la vida del nostre temps, harmonitzant les noves ciències i tècniques amb el pensament cristià.

Les profundes modificacions culturals de les últimes dècades han posat en crisi la vida cristiana. Donant per fets els grans beneficis obtinguts per les persones, en el seu viure de cada dia, es verifica una pèrdua del sentit del sagrat, una liberalització del concepte de transcendència, un refús pràctic de la qüestió de Déu, que soscava els fonaments de la fe i es cau en un desert interior amb absència de Déu en la consciència humana.

Les profundes modificacions culturals de les últimes dècades han posat en crisi la vida cristiana.

Que com el cec de l'evangeli sapiguem dir: «Crec, Senyor»

Visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (V) - Joan Casas i Griera, prev.

Rajadell

El dia 26 de març, a dos quarts d'una, érem a Rajadell, que té per patrons St. Iscle i Sta. Victòria. Havent arribat justets de temps, la bona gent ja ens esperava parlant i prenent el sol, que ja era primaveral.

La missa fou molt ben oïda i participada. L'homilia del senyor bisbe, fervorosa i encoratjadora. Que com el cec de l'evangeli sapiguem dir: «Crec, Senyor», i com ell l'adorem. Agraïments finals, salutacions pausades i dinar de germanor.

Castellfollit del Boix

Arribàrem a les sis de la tarda a l'església de Sta. Maria, que s'anà omplint. Els joves músics al primer banc amb flauta i guitarres. Celebració, doncs, de categoria. El diumenge V de Quaresma té l'evangeli de la resurrecció de Llätzer, amb el plor de Jesús i els actes de fe de Marta i Maria. Cants adients i homilia apropiada. Que, com elles, tinguem fe cega en Jesús i en sapiguem ser testimonis. El senyor rector, Mn. Antoni Boqueras, estigué acollidor i agraït al senyor bisbe. Un pica-pica de

pastissos casolans permeté de trobar-se tothom amb tothom. S'acabà signant els llibres i contemplant l'esplèndida posta de sol amb doble arc de sant Martí, meravellós. Glòria a Déu.

Nadal des de Vacarisses 2017

Enguany, la maqueta amb que el nostre col·laborador Mossèn Sebastià Codina Padrós felicita el Nadal correspon al Monestir de Santa Maria de Ripoll, amb la seva portada del segle XII.

*Un xim xim que durant segles
ha esquitxat el viaranys
i les corbes de la vida.
Bon Nadal i Per molts anys!*

Els Pastorets, una de les tradicions més estimades

Redacció

Qui de nosaltres no ha anat mai als Pastorets? Hi ha qui hi ha portat els néts, altres hi han anat acompanyats amb els pares o amb els fills, amb els cosins i els oncles. Anar a Pastorets alguna tarda d'aquestes festes ha esdevingut una de les nostres tradicions més estimades.

Els orígens del gènere dels Pastorets els trobem en els drames religiosos medievals, cantats primer en llatí, que es representaven dins els oficis de la vigília de Nadal, coneguts com a *officium pastorum* (ofici dels pastors), els quals eren interpretats pels fidels. Documentats arreu d'Europa a partir del segle XI, no serà fins al segle XV

que trobem els primers textos de Pastorets en català.

En general, l'argument dels Pastorets, centrat en el viatge que fan dos pastors per anar a veure el nen Jesús, es construeix a partir de tres històries: la primera, les esposalles de Josep i Maria, la parella en cerca de posada i el naixement; la segona, la lluita entre àngels i dimonis; i la tercera, centrada en els pastors, de caràcter còmic i costumista. Els personatges d'en Folch i Torres com en Lluquet i en Rovelló —o bé en Garrofa i en Pallanga d'en Pitarra—, Satanàs i Llucifer formen ja part de la nostra memòria col·lectiva.

Intencions del Sant Pare per al 2018

Gener: Pel respecte a la fe cristiana i a les minories religioses a l'Àsia.

Febrer: Perquè aquells que tenen un poder material, polític o espiritual no caiguin en la corrupció.

Març: Perquè tota l'Església reconegui la urgència de la formació.

Abril: Pels responsables de l'economia, perquè lluitin contra l'exclusió.

Maig: Perquè els laics compleixin la seva missió específica en el món actual.

Juny: Perquè les xarxes socials afavoreixin la solidaritat i el respecte.

Juliol: Pels sacerdots cansats i sols en el seu treball pastoral.

Agost: Per la protecció de la família, gran tresor de la humanitat.

Setembre: Pels joves africans, pel seu accés a l'educació i al treball.

Octubre: Perquè els religiosos despertin el seu fervor missioner i siguin presents entre els qui sofreixen.

Novembre: Perquè el diàleg prevalgui sempre sobre les armes.

Desembre: Perquè els evangelitzadors trobin un llenguatge adequat per a la transmissió de la fe.

La nit més llarga i fosca dels cristians russos

Centenari de la Revolució Russa (I) - Norbert Miracle i Figuerola, prev.

Acaba l'any 2017 i, amb ell, el centenari d'un dels grans esdeveniments de la història del nostre món, del qual, encara avui, l'ordre polític europeu i mundial viu les conseqüències: la Revolució d'Octubre de 1917. Els historiadors coincideixen a assenyalar el 7 de novembre de 1917 com la data simbòlica de la «revolució d'octubre», que va suposar la desaparició de Rússia i la naixença d'un nou estat, la Unió Soviètica. Per a l'Església, especialment l'ortodoxa, però també la catòlica i per a tots els creients va començar un període de persecució com mai no havia conegut abans, «una nit molt llarga i molt fosca», com va profetitzar el patriarca de Moscou, Tikhon.

Els orígens de la Revolució hem de cercar-los en el mes de gener de 1905, quan una pacífica marxa de protesta a Sant Petersburg, formada per més de 140.000 persones de famílies obreres i camperoles portant icones, estendards religiosos i retrats del tsar, i encapçalada per un prevere ortodox, Georgij Gapon, que només volia fer arribar a Nicolau II la seva queixa per la situació que vivien, va ser reprimida violentament per l'exèrcit davant mateix del Palau d'Hivern i va destruir la imatge del tsar Nicolau com la del «bon pare» dels russos, de qui esperaven ajut davant la situació de pobresa.

Aquell dia serà recordat per la història com el «Diumenge Sagnant» i, juntament amb l'alçament del cuirassat «Potemkin» a Odessa el juny següent, inicia la «petita revolu-

ció», que culminarà amb la «gran revolució» de 1917. Sorprenentment, el Sant Sínode va emetre un dur missatge no contra la massacre que havia causat més d'un miler de morts, sinó contra la manifestació i especialment contra el pare Gapon, a qui qualificà com a «criminal instigador de la gent senzilla i treballadora».

De 1905 a 1917 els esdeveniments se succeeixen: quatre intents d'instaurar un parlament (Duma) que el tsar dissol; terrorisme i assassinats de tota mena fins i tot del primer ministre, Stolypin; vagues i revoltes; aparició dels grups polítics; inici de la Primera Guerra Mundial amb constants derrotes de l'exèrcit rus i morts de milers de soldats; la tenebrosa figura del «pseudo-clergue» Rasputin que controla la voluntat de la família imperial i perjudica enormement la imatge de l'Església...

Entre 1905 i 1917
una sèrie de fets
prepararen la
revolució

I a la terra pau als homes que estima el Senyor (Lc 2,14)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els àngels, la nit de Nadal, van cantar la glòria de Déu i la pau als homes. Els àngels, amb el seu cant, van expressar el sentit del que s'havia esdevingut: el naixement de l'Infant de Betlem realitza la glòria de Déu i la pau per als homes. Per als àngels aquests dues realitats són, doncs, inseparables.

Nosaltres en el temps de Nadal, seguint aquesta mateixa lògica dels àngels, proclamem la glòria de Déu que es manifesta en el rostre de l'Infant tot just nat, el rostre humà de la misericòrdia del Pare i, al mateix temps, la pau per als homes. Per això en l'Església el dia 1 de gener, solemnitat de santa Maria Mare de Déu, és també la jornada mundial de pregària per la pau. El sant pare Francesc amb motiu d'aquesta jornada ha enviat un missatge que porta per títol «Migrants i refugiats: homes i dones que busquen la pau», en el qual ens ajuda a posar la mirada en els 250 milions de migrants en el món, 22 milions i mig dels quals són refugiats. Aquesta realitat del nostre món ens demana que la mirem «amb una mirada plena de confiança, com una oportunitat per a construir un futur de pau».

Quan parlem de pau, i en aquest cas de la pau relaciona-

da amb persones que ens sol·liciten asil, o són refugiats, immigrants o víctimes del tràfic d'éssers humans, no podem restar inactius. Aquestes persones cerquen un lloc on viure en pau i això, com ens demana el Sant Pare, ens urgeix a nosaltres a entrar en «una estratègia que conjugui quatre accions: acollir, protegir, promoure i integrar». No n'hi ha prou amb paraules i amb queixes dirigides als altres; els cristians hem de passar a l'acció envers els nostres germans migrants o refugiats.

El misteri de Nadal té relació directa amb la pau, perquè ens parla de la fraternitat entre tots els homes, que té la seva arrel en el misteri de Déu, que és el Pare de tots els homes. La fraternitat que brota de Crist em fa mirar cada persona com a germana meva. I això no és un mer convenciment o un sentiment profund, és molt més. Pel fet que Crist, el Fill de Déu, s'ha fet germà nostre i, amb la seva mort i resurrecció, ha refet la serena i filial relació amb Déu, ha brotat la realitat nova de la salvació: Déu és el nostre pare i tots els homes, en Déu, el nostre Pare, som germans. Qui creu i viu aquesta salvació és d'aquells que Déu els reconeixerà com a fills seus, perquè posen pau (cf. Mt 5,9).

